

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוזאס שליט"א

ביחד

מהו 'הסטרטר' של האהבה?

הסטייפלר זצ"ל כתב לתלמידו: 'וברור שאין כוונת חז"ל לאהוב אשתו מצד אהבה הטבעית לנשים, אלא לאהבה מסוג אהבת חברים.. וכן האהבה מצד הכרת הטובה! נמצאנו למדים שהבסיס לאהבה הוא הכרת הטוב ההדדית.

בעלים יקרים, נשות דורנו נשים צדקניות, והן ראויות להערכה עמוקה מאד. היום האשה היא גם 'שר הפנים' וגם 'שר החוץ'. היא אופה ומבשלת, מנקה ודואגת לכל צרכי הבית, וגם יוצאת לעבוד.

בנוסף לכך היא גם יולדת לנו ילדים! כשהיא בהריון ההורמונים אצלה משתוללים, היא סובלת מבחילות וצמרמורות, יש לה צירים מדומים ואמיתיים, וחוש הריח שלה מתחדד...

ואני שואל: האם גבר מסוגל ללדת? גבר לעולם לא יבין מהו התהליך של הריון ולידה מכיוון שהוא לא חש זאת בעצמו. יתרה מזאת, די לו לחלות בשפעת והוא כבר לא מתפקד וצריך לטפל בו כמו בתינוק...

כשאשה יולדת, היא מקבלת צירים שמביאים אותה עד לשערי מוות. אין שום התחייבות שהיא תרד ממיטת הלידה בשלום.

חז"ל מגלים לנו שאבריה של האשה מתפרקים בשעת הלידה ואין כוחותיה חוזרים אליה עד עשרים וארבעה חודשים. והאשה מסכנת את עצמה ואת חייה בלידות ולמרות זאת היא מוכנה להמשיך וללדת.

זאת ועוד, ישנן נשים שסובלות מצירים זמן ארוך לפני הלידה. תוך כדי האשפוז שלפני הלידה, היא קיבלה שיחת טלפון מבעלה: אם זו בת, את חוזרת הביתה באוטובוס... והוא אמר לעצמו: יש לה טבע ללדת בנות, יש לה טבע... ואני שואל אתכם: מי קובע את משך העובר, האמא או האבא?... האבא כמובן! אז יש לו טבע...

חוץ מזה, ישנם שלושה שותפים באדם - הקדוש ברוך הוא, אביו ואמו. אז אם לבעלה יש תלונות, שיפנה לבורא... מה הוא רוצה ממנה?

ובאמת, מה זה משנה אם זה בן או בת? העיקר שהתינוק בריא. ובכלל, אני לא מבין למה הוא מתלהב מבנים. דבר ידוע הוא שיותר קל לגדל בנות מאשר בנים. הבנים, בדרך כלל יותר איטיים, אפנדים, ואוהבים פינוקים.

הבנות לעומתם זריזות וקלילות. כשאשה נמצאת בחודש התשיעי להריונה והיא מקבלת צירים ביום השבת, מחללים עליה את השבת משום פקוץ נפש, שפירושו - סכנת חיים.

בעל יקר שים לב, אשתך סיכנה את חייה מספר פעמים כדי שיהיו מי שיקראו לך 'אבא', כדי שיהיו מי שיחבקו אותך בשובך מהעבודה. האם יש גבר שסיכן את חייו בשביל אשתו אפילו פעם אחת???

בנוסף לכך היא מניקה את הילד, שולחת אותו כל בוקר לגן של שושנה עם פרוסה ובגנה, מלונה אותו במשך בית הספר היסודי, עוברת איתו את התיכון ומכינה אותו למבחנים. - נא להעריך!
(מסוף הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

כח הוויתור

בפרשתנו יעקב אבינו מקים את בית ישראל. הוא נושא את רחל ולאה ומוליד מהם את השבטים. אבל, המהלך הזה לא היה קל, לבן מרמה אותו ומחליף לו את רחל בלאה ואף על פי כן יעקב נושא את רחל. נתבונן במהלך הזה ונגלה דבר נפלא. יעקב בא מבאר שבע לחרו ויושב על הבאר והוא שואל את הרועים: "ויאמר להם הידעתם את־לָבָן פְּרָחור ויאמרו ידענו... והנה רחל בתו בָּאָה עִסְהָאָן".

יעקב אבינו פונה אל רחל ומציע לה נישואין. רחל מציינת בפניו שאביה רמאי והוא לעולם לא יחתן את הצעירה לפני הבכירה. ואז יעקב מציע לעקוף את רמאותו של אביה ומלמד אותה סיסמא - שלוש הלכות: הפרשת חלה, טהרת המשפחה, והדלקת נרות שבת. דהיינו: חלה, טהרה, הדלקת הנר. הוא אומר לה שבים החתונה אם אביה יחליף הוא ישאל את הסיסמא ולפי זה הוא ידע אם זה היא רחל אם לאו.

ובאמת כך היה, לבן הרמאי מחליף בליל הכלולות ובמקום רחל הוא מכניס את לאה לחופה, אבל רחל לא יכלה לעמוד מנגד היא לא תתן שאחותה תתבייש. רחל קוראת ללאה אחותה ואומרת לה: אחותי ראית שאבא החליף בנינו? עכשיו תכניסי לאהל, יעקב ישאל את הסיסמא ואת לא תדעי לענות ויהיו בושות וביזיונות... ואז לאה אומרת לרחל אם כן מה נעשה? רחל מוותרת על יעקב ומוסרת לה את הסיסמא- חלה, טהרה, הדלקת הנר.

ובאמת כשלאה נכנסת לאהל, יעקב מבקש ממנה את הסיסמא - ולאה אומרת אותה במדויק. עכשיו יעקב משוכנע שזוהי רחל. ומה התוצאה: "ויקהי בבקר והנה הוא לאַה...". אחרי מהלך כזה היה צפוי שיעקב אבינו לעולם לא ישא את רחל כיון שהיא עזרה לרמאות של בן אביה. ובכל זאת יעקב אבינו לוקח אותה לאשה. יעקב אבינו התפעל מעוצמת הוויתור שהיתה לה כדי שאחותה לא תתבייש.

אבל רחל עצמה לא ידעה זאת, היא וויתרה על יעקב כדי שאחותה לא תפגע. ולכאורה מה היינו אומרים? הנה רחל וויתרה והפסידה את יעקב הצדיק, כשמוותרים מפסידים! והקב"ה הוכיח לנו את ההיפך לגמרי. מוויתורים לא מפסידים כשעושים מצוות ולכאורה מפספסים דברים אחרים זה לא המציאות. אלא הקב"ה מחזיר כפל כפלים, לפעמים אדם עושה מצות חסד וכתוצאה מכך הוא התעכב, אחר לעבודתו ופיתרו אותו. אל לו להצטער - רווח והצלה יבוא ממקום אחר - ממצוות לא מפסידים.

דוגמא נוספת נפלאה ישנה בפרשה. לאה ילדה כבר 4 בנים ועצרה מלדת. ראובן היה בשדה ומצא דודאים. הדודאים יש ביכולתם לפתור בעיות עקרות. ואז רחל מבקשת מלאה: "תני נא לי מדודאי בנד", אבל לאה מסרבת כי גם היא רוצה להמשיל ולהוליד עוד שבטים. ואז רחל מציעה לה הצעה: הלילה יעקב צריך לבא לאוהל שלי, תני לי את הדודאים והוא יבא לאוהל שלך, שוב פעם רחל מוותרת בשביל לאה. ובאמת באותו בלילה כתוצאה מהחלפת הדודאים יעקב הולך לאהל לאה. כתוצאה מכך נולד יששכר שהוא עמוד התורה. מה נאמר? הנה רחל וויתרה והפסידה את יששכר שלא יולד ממנה.

כאן עונה הזהר תשובה נפלאה. אומר הזוהר הקדוש: חס וחלילה שרחל חשבה שהדודאים האלה יגרמו לה לצאת מן העקרות והלא ה' פוקד עקרות! אלא ידעה רחל שהלילה צריכה נשמת יששכר לרדת לעולם וכיוון שהיא עדיין עקרה ואחותה יולדת העבירה לה את הזכות והסכימה שיששכר יולד ממנה ובאמת כתוצאה מכך נולד יששכר. אבל רחל לא הפסידה את יששכר באמת, יששכר נחשב שלה שנאמר: "קול ברמה נשמע... רחל מבכה על בניה". אומר לה הקב"ה: "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעו כי יש שכר לפעולתך נאום ה'". אומר לה הקב"ה "יש שכר" זהו - יששכר, כלומר יששכר הוא שלך בזכות פעולתך שהחלפת את הדודאים!

מכאן למדנו שיששכר אדם עושה מצוות ומוותר לאחר ולכאורה הוא מפסיד דבר מה, זה רק נראה כך כדי להעמיד אותו בניסיון, אבל האמת היא שמקבלים הכל בחזרה. שבת שלום ומבורך - אבנר קוזאס

בדיחה

בסיום השיעור היומי, פנה התלמיד לרבו בשאלה:
זה עתה למדנו שאין בן דוד בא עד שתכלה הפרוטה מן הכיס.
משמע שבוזה תלוי ביאת המשיח.
ובמקום אחר נאמר כי ביאת המשיח תלוי בזכות נשים צדקניות.
ענה לו המלמד, תלמידי היקר, שתגדל תבין שאין כאן סתירה:
"בזכות נשים צדקניות - תכלה הפרוטה מהכיס..."

עונשים מתקנים

כשרוצים להטיל עונש על איחורים, חוצפה, התנהגות לא הולמת וכדומה, אפשר לתת לילד לכתוב חיבור או מאמר בתוך כותלי בית הספר בנושאים הללו. למשל, הילד מאחר בצורה כרונית. נא להניח לפניו ספרים בנושא שיפור המידות (אורחות צדיקים, פלא יועץ, סדרת תיקון המידות וכדומה) ושיכתוב חיבור בנושא מעלת מידת הזריזות או לחילופין בגנות מידת העצלות. ואולי כדאי שִׁיְרְצֶה את החיבור לפני התלמידים.

לאחר עונש כזה, ותוך כדי כתיבה, הוא ילמד ויפנים את חשיבות הזמן, את מעלת הזריזות ואת ההפסד שיש בעצלות. בפעולות אלה אנו מפתחים אצלו גם את תפיסת העתיד.

דוגמא נוספת: ילדים בגילאי שש עד עשר, מתחילים להבין שכסף יכול לספק הנאות כגון: ארטיק, וופלים, קרמבו וכד'. אם ילד לוקח ממתק מהמכולת, אסור לבזותו ולקרוא לו גנב, כי ילד לא גונב אלא לוקח בלי רשות. במקרה כזה כדאי לתאם עם בעל המכולת שכאשר האבא או האמא יגיעו עם הילד לחנות, המוכר יקבל מהילד את מה שהוא לקח בלי רשות, כמובן, בלי לבזותו.

בפעולה הזאת הילד קצת מתבייש, וזה דבר נפלא, שִׁיְזַכֵּר אצלו לאורך זמן. זהו עונש מתקן ללקיחת חפצים ללא רשות. אפשר גם לתת לו לכתוב חיבור בנושא 'יהי ממון חברך חביב עליך כשלך'.

עונש נורמלי

עלינו ההורים להשתדל להעניש עונש כזה שהילד יכול לעמוד בו. ישנם עונשים מאד נפוצים שמשמשים בהם מורים בבתי הספר והילד לא יכול לקיימם. נתקלתי במקרים שבהם המחנך הורה לילד להעתיק את כל פרקי אבות עם ניקוד, או שהמורה אמרה לתלמידה לכתוב אלפיים פעם - 'אני לא מאחרת יותר'. עונשים מהסוג הזה מייאשים את הילד מלתקן, ובנוסף, הם לא חינוכיים. אף ילד לא יעתיק ספרים שלמים עם ניקוד, ואף ילדה לא תכתוב אלפיים פעם משפט סיוזיפי ומעצבן.

אדרבה, הדברים הללו יגרמו להם התניה שלילית ויצרו אצלם התנגדות למורים. כאן המקום לומר שלשלוח ילד הביתה למספר ימים בגלל איחורים או חוצפה וכדומה הוא דבר שלילי לחלוטין.

שאלתי פעם 'איש חינוך' אחד: מה אתה מרוויח מזה שאתה נותן לילד להעתיק פרק שלם עם ניקוד, או שולח אותו הביתה לשבוע או לשבועיים? הוא אמר לי: כדי שיתחנך ויהיה ממושמע. עניתי לו: אתה יוצר אצלו ריאקציה שלילית ותסיסה, ואתה גורם לו לשנוא את החומר שאותו הוא כותב, וגם את כל המערכת. ובנוסף לזה ברור שהוא לא ישב בבית אלא ישוטט ברחובות. וכאן אתה מפסיד את הילד לגמרי.

סיפור לשבת

האור החיים הקדוש

בתקופה שהתגורר רבינו בסאלי שבמרוקו, התגורר בראבט הסמוכה יהודי שהיה עשיר גדול, והתהפך עליו הגלגל עד שהתרושש לגמרי מנכסיו. יצא האיש ונדד בערי מרוקו, על מנת לחפש תעסוקה לפרנס את בני ביתו הרבים שהיו סמוכים על שולחנו. ביטחונו היה חזק בבורא עולם, שיוזמן לו כדי מחייתו. השקיע האיש בעסקים שונים, ומצבו החל להשתפר אט-אט, עד שאסף סכום כסף נכבדי שאפשר לו לשוב לעיר מוצאו. בדרכו חזרה לביתו, עבר בעיר סאלי - עירו של "האור החיים" - אשר בה היה לו ידיד ומכר משכבר הימים.

מכיוון שנקלע למקום בערב שבת, ולא הייתה לו שהות להגיע לעיר ראבט לפני שבת, הוזמן הלה על ידי חברו להתארח אצלו בשבת קודש. נענה האיש להזמנה בשמחה, ואף מסר לו את צרור כספו, שהרוויח בתקופת נדודיו לשמירה עד צאת-השבת. במוצאי שבת לאחר ההבדלה, ניגש מיודעינו האורח למארחו, וביקש את הפיקדון שהפקיד בידיו. אך לתדהמתו כפר הלה בכל, "לא הפקדת בידי אף לא פרוטה אחת" - אמר לאורח הנדהם. משעמד האורח על דעתו, והתחנן בפניו להשיב לו את כספו, שנעלם עליו זמן רב ביגיעה רבה. הרעים עליו המארח בקולו: "האינך מתבייש? בביתי לנת ועל שולחני אכלת, ולבסוף אתה קם ומעליל עליי עלילות דברים?!"

ראה היהודי, שבטובות לא יעלה בידו להוציא את כספו מידיו של הרמאי, והחליט לתובעו לדין תורה אצל רבנו חיים בן עטר. ניגשו שניהם לבית הרב, ושטחו את טענותיהם לפני הרב, הלה טוען, שהפקיד את כספו בידי חברו, והלה טוען, לא היו דברים מעולם. שאל "האור החיים" הקדוש את האורח: "האם היה עד ביניכם בשעה שהפקדת ממונך בידו?!" השפיל האיש את עיניו ואמר: "לא היה עד בינינו, המעשה היה סמוך מאד לכניסת השבת, ולא הספקתי להעיד על כך עדים, רק זאת אני זוכר, שבזמן מסירת הכסף הישבנו שנינו תחת עץ, ואז הוצאתי מכיסי את צרור הכסף ומסרתיו לו."

מיד אורו עיניו של הרב, באומרו לאורח: "גש נא לעץ הזה והזמן אותו להעיד את עדותו". המפקיד, שהכיר ברבנו שהינו קדוש ובעל מופת, יצא מיד לדרכו לזמן את העץ לבוא להעיד, בלי להרהר אחר הדברים. ואילו המארח נשאר בבית הרב.

כעבור כמה רגעים, אמר הרב, כמסיח לפי תומו: "בוודאי הגיע כבר האיש אל העץ" - "מה פתאום, רבי!" השיב המארח כלאחר-יד - "עדיין רחוק העץ, ואינו יכול להגיע אליו כל כך מהר". התבונן הרב באיש הכופר בפיקדון, בתתו בו מבט נוקב, ואמר: "קום והשב לו ליהודי את כספו". לפליאתו של האיש, כיצד חרץ הרב את גורלו ללא שמיעת היעד, ענה הרב: "אם טענתך צודקת, שלא היו דברים מעולם, והלה לא הפקיד מאומה בידך, מהיכן יודע אתה את מקומו של העץ?!" ללא אומר ודברים, החזיר האיש בבושת פנים את צרור הכסף לבעליו. מיד לאחר מכן ניגש האורח ל"אור החיים" הקדוש, נישק את ידיו, והודה לו, על כי בחוכמתו גילה את האמת, ודן דין צדק.

במהלך שנת ה'תשנ"ח התגלתה מחלת חשיכת מרפא בגופו של נער, בנו של אחד מיקירי ירושלים התורניים. אביו של הנער שמע בעצת חבריו ועלה לבית העלמין בהר הזיתים, שם נעמד להתפלל לרפואת בנו ליד קברו של ר' חיים בן עטר, "אור החיים" הקדוש. משסיים לומר את פרקי התהלים המיוחדים לתפילה על החולה, קיבל על עצמו ללמוד מדי שבת בשבתו בספר "אור החיים". לתדהמתם של הרופאים, הבן החל להתאושש, ולא עבר זמן רב עד שהבריא לחלוטין.

זמן קצר לאחר מכן שמע האב, כי הרב של רמת חן, הרב יעקב יוסף אויערבך, איבד את מאור עיניו בעקבות החמרה במחלת הסוכרת. הרופאים טענו בכל תוקף שאין תרופה או טיפול רפואי כלשהו שיכולים להשיב לו את ראייתו. מיהר האיש לביתו של הרב אויערבך והציע לו לפקוד את קברו של ר' חיים בן עטר. "יבקש הרב חנינה בעד נפשו שיאירו עיניו כמקודם, כדי שיוכל מכאן ולהבא ללמוד כל שבוע בספר "אור החיים". הרב התקשה להאמין, כי ישועתו תבוא ממעשה זה. ברם, לאחר הפצרות מרובות, נסע יחד עם האב להר הזיתים, נעמד ליד קברו של הצדיק ושפך לבו כמים. הוא ביקש שיתעוררו עליו רחמי רבים בזכות הצדיק, שיאירו עיניו, כדי שיוכל ללמוד מדי שבת בספר "אור החיים". בשובו לביתו פתח הרב אויערבך את הספר, שהיה בספרייתו. לתדהמתו הבחין, כי הוא יכול לראות מעט מעט, כמתוך ערפל. למחרת ניסה שוב ואז כבר ראה טוב יותר, ובתוך ימים ספורים נפקחו עיניו לגמרי. הרופאים הודו, כי מדובר בנס רפואי של ממש. כמה צדקו חכמי ונציה שכתבו בהסכמתם לספר: "הטועם מיערות דבשו- יאירו עיניו, כי כשמו כן הוא: אור החיים".

(עין חמד)

נופש משפחות

ארגון 'ביתנו החדש' שמח להזמין אתכם לשבת בוטיק למשפחות עם הרב אבנר קוואס במלון בוטיק ליד הכותל המערבי

פֶּרֶט וְיֶעֶשׂ, ע'ג' - סַבָּת תַּשַּׁפ"ה 3-4/1/25

במהלך השבת יינתנו הרצאות מפני הרב אבנר קוואס שליט"א בנושא זוגיות, חינוך ילדים והשקפה

פנסיון מלא - וכיבוד עשיר במהלך השבת!

לפרטים והרשמה: *9421* שלוחה 6

מספר המקומות מוגבל

